

Mette Sundt Gundersen

1950-2018

TEKST

Fredrik Hansen

Gry Kristin Lia

PUBLISERT 4. oktober 2018

METTE DØDE MED sine nærmeste rundt seg 25. august etter et brutalt, kort sykdomsforløp, 68 år gammel. Like til det siste beholdt hun sin varme, kloke interesse og omsorg for andre, og man opplevde den samme inkluderende og rolige atmosfæren i samtaler med henne som alltid.

Mette ble født i Bergen 17. mars 1950 som eneste datter i en diplomatfamilie, og skulle tilbringe det meste av sin oppvekst i stadig skiftende kulturer og land. Familien bodde ulike steder i USA, Frankrike og Kina, og det mest utfordrende for Mette var kanskje årene fra hun var ti til tretten år gammel da familien bodde i Shanghai. Hun fikk hjemmeundervisning av sin mor, og levde et ganske isolert liv bak gjerdene rundt generalkonsulboligen i et fremmedfiendtlig Kina. Tiden benyttet hun blant annet til å lese Shakespeares samlede verker.

Gymnastiden fikk hun i Bø i Telemark. Etter at faren døde i 1968, bodde Mette et års tid i Bergen, før hun flyttet til Oslo og begynte å studere på Blindern, der hun tok eksamen i engelsk mellomfag og psykologi grunnfag. I Oslo traff hun også sin Frode, som hun flyttet sammen med, først i Oslo og så til Bergen og Landås. Her fikk de sine tre barn:

Sigrid, Jostein og Jørund. Mette og Frode møttes gjennom sitt felles politiske engasjement, som for Mettes del startet på Blindern på 70-tallet. Hun var aktiv i solidaritetsarbeidet for Vietnam, der hun kom i overvåkingspolitiets søkelys. Etter Lundkommisjonen i 1996 fikk hun erstatning for å ha blitt ulovlig overvåket. Etter hvert sluttet hun seg til m-l-bevegelsen og Kvinnefronten, men var ofte kritisk til den aktiviteten hun var en del av, og trakk seg helt fra partipolitisk arbeid rundt 1980. Sitt politiske engasjement beholdt hun likevel til fulle hele livet, både yrkesmessig og privat.

Som trebarnsmor og i en alder av 30 tok Mette fatt på embetsstudiet i psykologi i 1980, og hun fikk sin psykologtittel i 1986. Hennes første psykologstilling var ved Statens attføringsinstitutt i Bergen, senere Arbeidsrådgivingskontoret, der hun var ansatt til 1993. Så kom ett år ved Blå Kors rusbehandlingsinstitusjon i Skuteviken, nå en del av Bergensklinikken, før hun i 1994 ble ansatt ved nevrologisk avdeling på Haukeland universitetssjukehus. Mette utmerket seg der ved å få en unik kontakt med pasientene, og gjennom samtaler fikk hun hjulpet pasienter både med alvorlige nevrologiske lidelser og med lidelser av mer psykosomatisk art. Det å arbeide som psykolog på en somatisk avdeling var på den tiden nybrottsarbeid, og Mette skal krediteres for å ha pløyd denne marken på en forbilledlig måte, til beste for både pasienter, pårørende og kollegaer.

Etter vel ti år ble hun overført til lungeavdelingen i 2005. Her arbeidet hun mye med oppfølging av kreftsyke og døende pasienter og deres pårørende, noe som var tungt og utmattende arbeid. Hun endte dessverre også sin yrkeskarriere i en vond konflikt med sin arbeidsgiver i 2015, men på sitt sedvanlige vis tok hun dette med galgenhumor og stoisk ro.

Ved siden av drev Mette i mange år sin private psykologpraksis; først på Minde, der hun blant annet jobbet med torturutsatte flyktninger, senere etablerte hun Sandviken psykologkontor i kjelleren hjemme på Mulen.

Mette elsket bøker, hun leste mye og var også et skrivende menneske, og utga en diktsamling, en roman og en fagbok i tillegg til artikler i aviser og tidsskrifter. Hennes store interesse de siste årene var nettopp det temaet hun skrev fagbok om: overgrep og grenseoverskridelser i terapi. Mette opplevde selv å bli utsatt for grenseoverskridelser da hun som nyutdannet psykolog gikk i egenerapi. Hun ble i 1999 tilkjent en relativt stor erstatning for dette, og i stedet for å bruke alle disse pengene på seg selv valgte Mette å etablere Stiftelse 99 med formål å forebygge slike overgrep, og å bistå dem som ble utsatt for det. Ut fra sin egen vonde erfaring så hun hvor alene mennesker utsatt for slike overgrep blir stående.

Mette har gjennom sitt liv og sin gjerning vist en konsekvent vilje og evne til å stå på de svakes side, og vi er dypt takknemlige for all inspirasjon hun har gitt oss. Vi vil bære arbeidet hennes for å forebygge grenseoverskridelser og overgrep mot pasienter i terapi videre.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 56, nummer 10, 2018, side 974

TEKST

Fredrik Hansen, tidligere eldrepsykolog i Askøy kommune

Gry Kristin Lia, psykologspesialist, Helse Bergen HF, Avdeling for rusmedisin